

nok for mange år siden – længe før min tid herinde – vedtaget en sådan lov.

Hvad kan vi så? Vi kan forsøge gennem lovgivningen at sikre, at børnenes tarv uanset den situation, de er i, bedst muligt sikres, ligesom vi kan forsøge at sikre, at vi bedst muligt tager højde for at følge med, så lovgivningen afspejler de forandringer, der er i samfundet. Alt kan gå i stykker, alt kan forsvinde, men forældre/børn-forholdet er der, og det er der altid. Forpligtelserne er der altid, selv om man til tider kan undre sig over, at folk kan tage så let på det ansvar, som de gør. Vores opgave må derfor være hele tiden at sikre, at barnets tarv bliver fastholdt.

Forslagene her udspringer af et meget grundigt udvalgsarbejde, hvilket vi er godt tilfredse med i Socialdemokratiet. Det betyder ikke, at det ikke er svært stof at håndtere. Så meget mere er vi også godt tilfredse med at give os god tid til at arbejde med disse ting, som ministeren lægger op til.

Men vi er i Socialdemokratiet enige i det snit, som justitsministeren har lagt i de her forslag. Vi er enige i de grundlæggende principper om, at gifte og ugifte forældre skal ligestilles ved fastslåelse af faderskabet, at ethvert barn så vidt muligt skal have en far og en mor, og at behandlingen af faderskabssager skal være mere smidig og borgervenlig. Det er godt.

I dag fødes omkring halvdelen af alle børn i papirløse samlivsforhold, og derfor er det oplagt at skabe den ligestilling mellem gifte og ugifte forældre. Derved får vi også afskaffet de noget forældede udtryk ægte børn og uægte børn, men bedst af alt gives muligheden for, at parterne på en ukompliceret måde kan få registreret faderskabet i forbindelse med fødslen, få fælles forældremyndighed og derved en fælles erklæring om, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet.

Så nemt er det jo ikke i alle sammenhænge. Meget ofte bliver vi konfronteret med sager, hvor børn efterlyser muligheden for at kende deres rødder. Det er et meget menneskeligt og forståeligt ønske, som nu hjælpes bedre på vej med den foreslåede skærpede pligt for moderen til at oplyse, hvem der er eller eventuelt kan være faderen til barnet.

Vi er enige i, at sanktionerne ikke skal skærpes, men at der derimod via rådgivning og vejledning motiveres til frivilligt at give de her oplysninger. Et barn må have mulighed for at kende sine rødder.

Så lægges der også op til, at en mand skal have mulighed for at få prøvet, om han er far til barnet. Vi er enige i det skridt. Her er det netop barnets tarv, der igen bliver tilgodeset. Barnet får muligheden for at have sin biologiske far som en del af sit liv.

Så er der selvfølgelig nogle, der vil sige: Jamen hvad kan vi ikke risikere at komme ud for af chikane i en sådan sammenhæng? Jeg tror for det første ikke, at mænd vil stille op sådan en masse og anlægge faderskabssager og betale børnebidrag i op til 24 år, hvis de ikke mener noget med det, og hvis de ikke har lod og del i det konkrete barn.

Men taler vi om emnet spørgsmål omkring chikane, ja, så må vi sige, at set i forhold til, hvilke andre muligheder der er for chikane, snak, brevskriveri m.v., så synes vi, at formålet her med at give barnet muligheden for at kende sine rødder er langt at foretrække.

Tilsvarende er det et godt bud på at tilgodese barnets tarv, når der lægges op til, at der ikke skal tages stilling til forældremyndigheden ved et parforholds ophør. Netop i en situation, hvor følelserne typisk er i oprør, kan det være afgørende ikke samtidig at skulle ud og tackle det spørgsmål. Det er svært nok i forvejen.

Men erkendt, det løser selvfølgelig ikke alle problemer, men det giver noget luft, og det giver nogle muligheder for bedre at kunne få talt sammen og talt ud om alt det praktiske omkring barnets hverdag. Børnenes rettigheder er vigtigere end forældrenes. Holdningen må være, synes vi, at voksne mennesker må have pligt til at være så voksne, at de står ved det ansvar, de er gået ind til ved at blive forældre sammen med et andet menneske.

Men som jeg også meget klart tilkendegav ved indledningen, er det her meget svære problemer at finde gode løsninger på, som i alle situationer vil være de bedste løsninger. Vi har også, alle sammen tror jeg, fået mange henvendelser efter den sidste ændring af forældremyndighedsloven. Jeg skal ikke her tage dem op, men håber alligevel på, at vi under udvalgsarbejdet kan drøfte, om der skulle være behov for justeringer. Afgørende er det for os, at vi hele tiden holder fast i, at det er barnets rettigheder, at det er barnets tarv, der må være udgangspunktet for de her spørgsmål. Det skylder vi børnene.

Så ved vi godt, at der kan være forskellige holdninger til, hvordan barnets interesser varetages bedst. Det vil såmænd nok også komme